

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

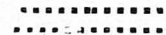
(Του Ντριέ)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΦΟΓΑΖΖΑΡΟ

Η ΜΑΛΓΑΡΗ

Τὸν παλιὸ καιρὸ, σὲ πανάρχαια χρόνια, ἕνας μεγάλος ποιητὴς ἦταν βασιλεὺς σὲ μιὰ χώρα μακρινὴ καὶ πήγαινε κάθε μέρα στὴν ἀσροθαλασσά καὶ τραγουδοῦσε. Καὶ τόσο πολὺ τὸν συγκαλοῦσαν τὰ τραγούδια του τὰ ἴδια, ποὺ ἀπ' τὰ μέλια του ἔτρεξαν δάκρυα, καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὸν ὄκεανὸ καὶ γίνονταν μαργαριτάρια.

Ἐδῶ λοιπὸν καὶ τρακόσια περίπου χρόνια, ἕνας φαρὰς καθὼς φάρνε, ἔβγαλε ἀπ' τὰ νερά τ' ὀμορφότερο ἀπ' αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια καὶ τὸ χάρισε στὸ Δόγγι τῆς Βενετίας. Κι' ὁ Δόγγης τὸδωσε δῶρο στὴν ἔξοχότατη Κονταρίνα Κονταρίνη, τὴν σύζυγο ἑνὸς ἀπ' τοὺς μεγιστάνες τῆς δημοκρατίας του.

Ἡ Κονταρίνα, ὀραία, πλούσια κι' ἐνάρετη ἀρχόντισσα, ἦταν ὀπεβολικὰ δυστυχισμένη. Τρία χρόνια ἔσπευ' ἀπ' τὸ γάμο της, εἶχε χάσει τὸ μόνο της παιδί. Δώδεκα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ κείνον τὸν καιρὸ, κι' ὅμως οὔτε αὐτὴ, οὔτε ὁ ἄνδρας της, τοῖμοῦσαν νὰ ἐλπίσουν πὼς ὁ Θεὸς θὰ τοὺς ἔστειλε ἕναν ἄλλο θνητὸν στὴ θέα τῆς μικρῆς νεκρῆς, ποὺ τοὺς ἐπῆρε.

Μιὰ μέρα, ἡ Κονταρίνα ἔβγαλε ἀπ' τὴ γόνδολά της, γιὰ νὰ μπῆ γ' ἀκούση τῆ λειτουργία στὴν ἐκκλησία τοῦ Σάν Τζανιπολο, ὅταν τὴν πλησίασε μιὰ φτωχὴ γυναίκα, συνοδευμένη ἀπὸ δύο ἀδύνατα παιδιά, καὶ τῆς ἔζητησε κλαίοντα ἐλεημοσύνη.

Ἡ Κονταρίνα τῆς ἔδωσε ἕνα τοσκίνο κι' ἡ ζητιάνη φώναξε, γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της :

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῇ, ἔξοχότατη, εὐὰς καὶ τὰ παιδιά σας ! Εὐχόμενα στὴν Παναγία Παρθένο νὰ δίνη στὸ σπίτι σας κάθε χαρὰ !...

Ἡ ἀρχόντισσα ταράχτηκε ἀπ' τὰ λόγια τῆς ζητιάνης, ποὺ τῆς θύμισαν τὴν πεθαμμένη κόρη της, καὶ μῆτρε στὴν ἐκκλησία, ὅπου ἕνας παπάς κήρυττε τὸν θεὸ λόγῳ καὶ διηγόταν τὴν ἱστορία τῆς Ρωμαίας Κορνήλιας, ποὺ ὅταν τὴ ρώτησαν ποῖ εἶχε τὰ στολῖδια της, ἔδειξε τοὺς γιουὺς τῆς.

— Ἀχ ! σὺλλογίστηκε ἡ παρεμένη μητέρα. Τί ὀραία ποὺ θάταν ἂν, ἀπὲς τοῦ μαργαριτάρου, ποὺ μοῦ πρόσφερε ὁ Δόγγης, εἶχα ἀκόμα τὴν ἀγαπημένη μου μικροῦλα !...

Ἐπειὴ ἀπ' τὴ λειτουργία, καθὼς γύριζε στὸ παλάτι της, ἡ Κονταρίνα ἀποκοιμή-

θηκε μέσ' στὴν γόνδολά της κι' ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λὴν τ' ἀνεξήγητα αὐτὰ λόγια :

— Ἄν δὲν θέλεις νὰ τὴ χάσεις, πρόσχε τὴν ἀπ' τὴν ποίησι κι' ἀπὸ τὴ μουσική !

Ἡ ἀρχόντισσα ζήτησε ἀπότομα, τρομαγμένη ἀπ' τὸ παράξενο ὄνειρό της καὶ γεμάτη ἀνησυχία. Καθὼς ἔμπαινε στὸ παλάτι της, ἄκουσε μέσα μιὰ μεγάλη ταραχὴ ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς της ποὺ μάλλοναν.

Μόλις τὴν εἶδαν οἱ ὑπηρετὲς, ἔτρεξαν κοντὰ τῆς ὄμοι μασὺ κι' ἡ Κονταρίνα κατόρθωσε, μὲ μεγάλον κόπο, νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ ἕνας κατηγοροῦσε τὸν ἄλλο, γιὰτὶ ἄφησαν τὴν ἐξώπορτα τοῦ παλατιοῦ ἀνοιχτή.

Τὴν ὥρα λοιπὸν αὐτὴ, κάποιος εἶχε μπει, φαίνεται, στὸ παλάτι γιὰ νὰ κλέψῃ, ἔχοντας μαζί του κι' ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ εἶχε ἀπομείνει στὸ παλάτι καὶ τὸ βρήκαν ὀλομόναχο στὸ θάλαμο τῆς κυρίας του, πλαγιασμένο σὲ μιὰ ἀσημένια κούνια, ποὺ ἦταν ἀδειακὴ ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδή ποῦξε πεθάνει ἡ μοναχοκόρη τῆς ἀρχόντισσας.

Ἡ Κονταρίνα, ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῶν ὑπηρετῶν, ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ χαρὰς, τοὺς ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ χειρονομία ὄλους κι' ἔτρεξε γρήγορα στὴν κἀμαρὰ τῆς.

Ἐκεῖ εἶδε ἀληθινὰ μέσα στὴν ἀσημένια κούνια ἕνα κοριτσάκι, μικρὸ σχεδόν, λευκὸ σὰν ἀνάστρο, μὲ μάτια ποὺ εἶχαν τὸ χροῖμα τῆς θάλασσας. Ἡ μικροῦλα εἶχε ζυτῆσει τώρα κι' ἔκλαιγε... Μόλις εἶδε ὅμως τὴν ἀρχόντισσα, ἔπαυε ξαφνικὰ τὰ κλάματα κι' ἄλλοισε τὰ μικρὰ της χέλια, σὰν νὰ τὴν προσκαλοῦσε κοντὰ της.

Ἡ Κονταρίνα τῆς χαιρώελασε καὶ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔτρεξε στὸ μέρος ὅπου φύλαγε τὰ κοσμηματὰ της. Εἶδε τότε κατὰληκτὴ πὼς τὸ σκεπάσμα τῆς κοσμηματοθήκης ἦταν ἀνοιγμένο καὶ πὼς τὸ ξακουσμένο μαργαριτάρι τοῦ Δόγγι εἶλεπε μέσ' ἀπὸ τ' ἄλλα πετράδια.

Κατάλαβε ἀμέσως πὼς ὁ Θεὸς εἶχε διαβάσει τὴ σκέψη της καὶ πὼς εἶχε πραγματοποιήσει τὸν πόθο της γ' ἀποκτήσῃ, ἀπὲς τοῦ μαργαριτάρου τοῦ Δόγγι, ἕνα κοριτσάκι.

Ἐρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ της, ἔντυσε ἀμέσως τὴ μικρὴ μὲ τὰ φορέματα τῆς γλυκειᾶς τῆς πεθαμμένης κόρης καὶ φώναξε τὸ σύζυγό της

γιά να το διαγρηθί το θαύμα πουξε γίνει.

Ο Ξεχότατος Τζοβάνι Κονταρίνι, άκουσε με προσοχή τη γυναίκα του και κατάλαβε πως κάποιος κλέφτης είχε άρπάξει το μαργαριτάρι της Δόγισσας και της είχε αφήσει στο παλάτι την κόρη του. Βλέποντας όμως τη γυναίκα του τόσο ειτυχημένη, δεν της ελετε τη σκέψη του και δέχτηκε να υιοθετήσει τη μικρή.

Κι' έπειδή εκείνη την ημέρα έτυχε νάνα η γιορτή της Άγιας Μαργαρίτας, οι δύο σύζυγοι βάφτισαν τη μικρή κόρη και της έδωσαν τ' όνομα Μαργαρίτα, όνομα που είχε καλώς συγγενικό με το μαργαριτάρι.

Όταν η μικρή Μαργαρίτα άρχισε να μιλάει, πρόφερεν τ' όνομά της τραλιά «Μαργαρί», και το πρόφερεν τόσο ώραία, που της έμεινε γιά πάντα.

Η Μαλγαρή λοιπόν μεγάλωσε με μιá άπιστευτη γρηγοράδα και με την εξααιρετική λευκότητά της και την γοητευτική ώμορφιά της, ήταν παιύ ή ωραιότερη κοπέλλα της Βενετίας.

Οι ύπηρετές του σπασιού των Κονταρίνι έζηλευαν την ώραία αυτή κόρη και ψυθόριζαν μεταξύ τους, δι ασφαλώς θά καταγότανε από τογγάνους ή κλέφτες.

Η Μαλγαρή όμως είχε τόσο ευγενικά χαρακτήριση και τόσο γλυκερά φωνή, που κάθε παρόμοια ύποψια γιά την καταγωγή της φαινόταν άπιστευτη, άν όχι κομική.

Είχε εξααιρετική εικόσθησία ή πανέμορφη κόρη και ήφες πάντα χαρούμενο. Διασκεδάσε, έπαιξε διη την ημέρα, γελούσε αδιάκοπα μ' ένα πρόσομο γέλιο άσημένο, ποθούσε με κελιάδισμα ποθούσε.

Άν όμως έβλεπε να γίνεται μπροστά της μιá μιá πράξι άγρια ή κακή, άν έλεγαν οι άλλοι καμιά ιστορία πόνου ή δυστυχίας, άν τύχανε να μιλάσσουν ποτέ ο πατέρας κι' η μητέρα της, κινεμένους άμείως από μιá βαθειά και σιωπηλή μελαγχολία.

Μιά νύχτα καλοκαιρινή — ή Μαλγαρή ήταν τότε τεσσάρων χρόνων — από το κανάλι όπου ήταν χαμμένο το παλάτι των Κονταρίνι, πέρασε μιá βάρκα κι' έναν τραγουδιστή, που συνόδευε το τραγούδι του με την καθάρα του.

Η Μαλγαρή, που κοιμόταν στο πλευρό της μητέρας της, ζήτησε άμείως, πέταχτηκε άπ' το κρεβάτι της κι' έμεινε ακίνητη, άκούοντας τη φωνή του τραγουδιστού, που ναγόταν προς το μέρος του άγιου Άλβόζιου. Έπειτα, όταν ή φωνή έδοθηκε έντελώς, ή νέα έπεσε ξαφνικά κάτω στο πάτωμα λιπόθυμη.

Όταν συνήθε κι' είδε πως βρισκόταν στο κρεβάτι της, παρακάλεσε να την αφήσουν να ξαναπάει στο παλάτι και ν' άκούσει άκου μιá φορά τη μουσική και τά τραγούδια.

Κυριεμένη από έναν φοβερό πυρετό, ή ώραία μικρούλα παραμόλισε τρεις μέρες και τρεις νύχτες, έχοντας πάντα την ιδέα πως κάποιος την εφώναζε, πως έφερεν να φύγει, πως δεν ήταν Βενετούα, πως είχε άνοση μιá φωνή άπ' την πατρίδα της.

Κι' αγκαλιόστανε την Κονταρίνι, της έλεγε και της έζωνάλε: — Μητέρα, μητέρα! Πήγαυε με εκεί που σου έζητά... στη μουσική και στá τραγούδια!..

Τότε ή Κονταρίνι θυμήθηκε ιά λόγια πουξε άκούσει μέσα στ' όνειρό της την ημέρα που γύρισε άπ' την έγκλησία, κι' αποφάσισε ν' άπομακρινή τη μικρή από κάθε μουσική και ποιησι.

Έπειδή όμως αυτό ήταν άδύνατο να γίνει, δυο βρισκότουσαν στη Βενετία, που ανέλαλοδσε άπ' τά λαλομένα και τά τραγούδια, ή Δόγισσα ζήτησε άπ' το σύζυγό της να φύγουν γιά τη Σύρα, ένα μικρό νησί έλληνικό, όπου ύπηρχαν πανέμορφα παλάτια, χτισμένα μέσα σε δάση από έληρόδεντρα, θάφνες και πορτοκαλιές, άπέκυμα στó θάλασσα.

Στό νησί αυτό, που το όριζε ή οίκογένεια Κονταρίνι, δεν κατοικούσαν παρά μιναχά κάποιους περιβολάρηδες, οι έργάτες που καλλιεργούσαν τά χτήματα των Κονταρίνι από πολλά χρόνια και λίγου φτωχοί ψαράδες.

Ο Ξεχότατος Κονταρίνι άποκερίθηκε στη γυναίκα του πως αυτό που του ζήτησε, ήταν πράλλι και πως δεν μπορούσε ν' άκουμακρινή άπ' τη Βενετία. Η γυναίκα του όμως τόδαιλε πέτσιμα ιά άναχώρησε μόνη της μαζί με τη Μαλγαρή. ***

Άμείως μάλς έφτασε ή Βενετούα άρχόντισσα στο νησί, άπαγάβησε στους κατοίκους της Σύρας να τραγουδούν και να παίζου μουσικά όργανα.

Η Κονταρίνι έδωσε άκούα

διαταγή να μη σημαίνου τις καμπάνες των έκκλησιών, γιατί τη βραδιά που έφτασαν εκεί, ή Μαλγαρή είχε κατασπυγγηθεί, άκούγοντας τες να χτυπούν μέσα στην άρμονία των κωμμάτων και του άνέμου.

Η Μαλγαρή έπαιξε τώρα πολύ σπάνια και ποτέ σχεδόν δεν έγελοσθε. Η μεγαλειότερη της όμως ευχαρίστηση ήταν να βρισκόταν στην έξοχή ή κοντά στη θάλασσα και να περνά τις ώρες της πεσιμένη επάνω στην άμμουδιά και γροκίζοντας την άπέραντη μελωδία της Μεσοσύειου.

Κι' δυο μεγάλωση, διάβαζε άχρόταγα βιβλία κι' έμεινε ώρες κι' ώρες κλεισμένη μέσα στη βιβλιοθήκη του μεγάρου της, σκαμμένη πάνω σε γοητεύς, χρυσοδέτους τόμους.

Μιά μέρα, ή μητέρα της την έπασσε να διαβάξι Τορκουάτο Τάσσο, με τά μάτια της άστραφτερά και την ύμη ξαναμειμένη, σάν νάχε μεθώσει άπ' τους στίχους.

Άμείως τότε ή Κονταρίνι, θέλοντας να την προουλάξει άπ' τόν κίνδυνο που την άπειλοδσε, διέταξε κι' ένακαν όλα τά βιβλία του ποιητού που βρισκότανε στο μέγαρο.

Ο Ξεχότατος Κονταρίνις μονάχα δυό—τρεις φορές το χρόνο πήγαυε στη Σύρα κι' έμεινε εκεί μονάχα τρεις ημέρες. Στην άρχή είχε όρρασίη γιά την πράλλι, όπως έλεγε, της σύζυγου του, αλλά κατόπι είχε συνήθισε στην άλλια αυτή.

Η Μαλγαρή θιαβόταν δλόφυρα, βλέποντας την ψυχρότητα που ύπηρχε μεταξύ του πατέρα της και της μητέρας της και πολλές φορές είχε παρακάλεσε να ξανακούσουν την παλιά ζωή τους, χωρίς να ξέρη το μυστικό της καταγωγής της και της φωνής της άπ' τη Βενετία, που την απόδιδε σε μιá δόλτοια πεδιάτη ιστορία της άρχόντισσας.

Μά ή μητέρα της την είχε έξοχώσει με χάδια στην άρχή, με δάματα έπειτα να μην έπιμνη σ' αυτό κι' ή Μαλγαρή δεν ξαναμίλησε πια γιά τη Βενετία και την καταγωγή της.

Μιά μέρα — ή Μαλγαρή ήταν τότε δεκατριών χρόνων — μιá ύπηρετρια των Κονταρίνι, έπειδή διάχτησε άπ' το σπίτι, γιά να έδικαιωθεί την κυρία της, πήγε και φανερώσε στη μικρή με ποόν τρόπο βρέθηκε μέσ' στο παλάτι, λέγοντας της πως την είχε παρατίσει εκεί κάποιος τογγάνος ή κάποιος κλέφτης.

Η Μαλγαρή άνατίρισε, γίνηκε γλωμώτερη από μαργαριτάρι, έτρεξε στη μητέρα της και της είπε πως είχε μάθει την αληθινή της ιστορία που της την εκρούσαν τόσον καιρό.

Η Κονταρίνι τότε, τρεμόντας από λαχτάρα, της αποκάλυψε διη την αλήθεια και το ώραίο όχηρο πρόσομο της Μαλγαρή φωτίστηκε από μιá φλόγα μυστική σάν του θυμού.

—Ναι, μητέρα! έλεε. Νοκόθω κι' εγώ πως δεν είμαι τογγάνω, πως είμαι ένα μαργαριτάρι. Άλλά τι όφελει αυτό; Άν το πω στον άδελφο, δεν θά μω ξαναδώσει το κίτρινο χρώμα του μαργαριταριού, ούτε και ή θάλασσα θά με ξαναπαύει πίσω. Έξήγησε μου όμως τώρα, γιατί θέλεις να μην τραγουδά και να μην παίξι όργανο εδó κανένας και γιατί δεν ν' αφήσες να διαβάξι εκείνο το βιβλίο με τά τόσο όμορφα τραγούδια;

Η Κονταρίνι δεν θέλησε ν' άπαντήση σ' αυτή την ερώτηση και ή Μαλγαρή δεν έπέμεινε. Έσκαινε μονάχα σ' αυτή της μητέρας της και της ψυθόρισε, καταριλόοντας την:

— Όθελω να γυρισθω στη Βενετία!..

Την ίδια βραδιά, ή κοπέλλα κατέβηκε στη θάλασσα, σ' ένα μέρος ανάμεσα από δυο μουσούς βράχους, όπου το νερό άκνητούσε πάνω στην ψηλή και φωτεινή άμμο κι' όπου τά ψηλά ίσκιωρά πέτσινα, που ύπηνονταν επάνω από τ' άμμο με τις θάφνες, έφαιναν σε κάθε φύσημα του άνέμου, που περνούσε άπ' τις κορφές των, γλυκούς σιωπούς.

Της Μαλγαρή της φαινόταν πως ποτέ της δεν άπαιθε τόσο ποιά τη θάλασσα. Και, καθώς το συλλεγίζοτανε αυτό, άφέθηκε να γλιστρήσει επάνω στην άμμο, άπλόθηκε κοντά στην άκρη του κίστεως κι' άρχισε να βρέχι τά πόδια της και τά μαλλιά της.

Τό κίμα ήταν τόσο άπαιλό, τόσο τρυφερό, τόσο λουστό, ποή ή Μαλγαρή άρχισε να μιλάει σου —αγά μαιύ του και να τού λέη τά μυστικά της και τους πόθους της.

Και σιγά—σιγά άρχισε και τό κίμα να της άνακαίριζοται και να της τραγουδού γλυκόλοα τραγούδια σπ' αυτά της...

Ο ύφρανός είχε τώρα σκοτεινίσει κι' ή άπέραντη θάλασσα

Η μεγαλειότερη της ευχαρίστηση ήταν να βρισκόταν στην έξοχή...

ΛΙ Ή Ν ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΗ ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

(Σελίδες Ήμερολόγιου)

Όλη ή φιλολογική και θεατρική ζωή του τελευταίου είκοσι έτών θά παρελάει μέσα στις σπαραξίτες αυτές σελίδες. Τά κοσμοπολίτα των φιλολογοικών κύκλων, τά μουσικήρια τών θεατρικών παρασκήνιων, τά σκανδαλιστικά, οι έρωτες, ή φιλοδοξίες, οι καυκάδες κλπ. Με δυο λόγια μιá ζωή ταρχώδης, γεμάτη τρικυμίες, ή βία ή ζωή του σιγγραφούς, που άφού τόν έβλεπαν τά κίματα του άκεανού, όταν ύπηρετούσε ως αξιωματικό του Ναυτικού σπá κοράβια, έξαφνα έβρεθηκε στη θεατρική και φιλολογική έπιπέδω.

Από την καμπίνα του αντιτορπιλικού έξαφνα μέσα στο καμπαρί της προαγοιστήριος. Ύστερα από τη θάλασσα ή γυναίκα, ή μάλλον κάτι περισσότερο, ή θεατρίνα, δηλαδή όλες ή γυναίκες μαζί, κόψε έφράδω και σε άλλουσίτη έδη και διαφορετική μορφή. Και όλα αυτά σε άνεκότητα σπαραξίη σε κάθε φάλλο μου και από ένα, γραμμένα με εικακία, με χούμο, με τίπους Κωνστανούς, που έζησαν και έβρασαν στην Έλλάδα την τελευταία εικοσαετία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΓΘΙΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

I. Θ.

Μία δεσποινή εκ των κοσμικών τύπων, που την διακρίνει περσοναλιτέ στη φυσιογνωμία της, στο ντύσιμό της, στο ύφος της...

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Το κυριώτερον κοσμικόν γεγονός της εποχής αποτέλεσαν οι γάμοι της Ανδός 'Ιρέν Ν. Μακκιά μετά του κ. 'Αντ. Σκέντερ.

'Η νύμφη, θάιμα θελκτικής ευμορφιάς, με τουαλέτα κρέμ-μπριγιάν και σε φόρμα καλλιτεχνική, ώστε ν' αποδίδη εντύπωση αναγλύφου.

'Ο διάκοσμος του σπιτιού φαντασμαγορικός, παντού κομφοτεχνήματα πικιαλή, ό λουλουδιώνος διάκοσμος περιφίσιος.

'Οραίες τουαλέττες, εξαιρετικές κομμοσασίες, χωριτωμένες φυσιογνωμίες.

'Τό «φορέτζ» της νύμφης αποτελείται από άνθηροτάτη νεολαία: 'Αλεξ. και Λίλιαν Ν. Μακκιά και ά δύο με «οίς» λευκά φορέματα, δίς Σοφία Μελά ρός τουαλέττα, 'Αννα Βλαχοπούλου με λευκά, Δάμαρ Φωστή ρός, Ντέπη 'Αντωνοπούλου ρός, Μ. Φραντζή άσπρα, Τσαλίση κόκκινη μουσελίνα, Κόν ρός κρέμ-σατέν, Μελά ρός έμπρομέ, Ποσειδών ρός κρέμ-σατέν, Σταυροπούλου μπλε τυρνωιά μουσελίνα.

'Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Σκέντερ, ή κ. Σταθάτου, ή κ. Χόλλαντ, ή κ. Μπαράση, κ. και Δελαγραμαδάτου, κ. και κ. Λαοίου, κ. και κ. Π. Μακκιά, κ. και κ. Μπέστη, κ. και κ. Γ. Μακκιά, κ. και κ. 'Αργυροπούλου, κ. και κ. Ν. 'Απέργη, κ. και κ. Καλλιφρονά, κ. και κ. Παντελίδη, κ. και κ. Κάπεριματζι, κ. και κ. Σωτηροπούλου, κ. και κ. Νικολαΐδη, κ. και κ. Κ. 'Αλεξανδρή, κ. και κ. Ζαρίφη, ό κ. Κ. Μελάς, κ. και κ. Σγούτα, κ. κ. λ. κ.

'Τό κυκλικόν εντάξιτος έκλεκτό, 'Επικολούθησε σουπέ θαυμάσιο.

'Προχθές ή κατά Πέμπτην χορευτική έστραπός είς τό «Σεσίλ».

Παρούσα ά κομφοτέρα Κηφισιώτισσες.

'Ρεκόρ θαυμαστικόν ήφρον έχε ή κ. Νάνα Κυριακού με άπλουσιτο και έκτάξιτος καλλιτεχνικό άπογευματικό μαύρο φόρμα «Βισόνε».

'Χάρμα δροσερής ευμορφιάς ή κ. Λιλή Λούρου με μουσελίνα μάση και μπλε-σέλ λουλουδία, βέστα βελουδένα επίσης μπλε.

'Κομρά ντυμένη ή κ. Δρουιλιά με ρός.

'Από τίς πλέον ευμορφες έμφανίσεις ά δεξ Σεών Παταϊώνων, Ζ. Λοβέρδου με μπλε-ροιά και «οίς» κατέλλο μαύρο βελουδένο, Φ. Θεολόγη, Χ. Ποσειδών ρός τουαλέττα, Κανίση, Λοβέρδου, 'Αργυροπούλου, Μάτσα.

'Ένας τύπος γοητευτικής ωριμότητος ή κ. Λουδ. Φωτιάδη με μάση κομφοτάτη τουαλέττα.

'Ιδιότυπη φυσιογνωμία σε τύπο λακωνικής ευμορφιάς, ή δίς Λολάτα Δεσποΐτου

'Τό χορευτικό γεύμα του Γκόλφ συγκέντρωσε πολύ κόσμο.

'Στίς άνθοσπόλιτες βροφές κομψής έμφανίσεως, μετάξι αυτών ή πλέον έκλυσιτικές φυσιογνωμίες ή κ. Ι. Σερπάρη, ήτις έφερε άσπρη τουαλέττα σε καλλιτεχνική φόρμα, ή κ. Μαυλαΐδη, ή κ. Δ. Λοβέρδου άρμονική, δ-

έομμε μαζί του στον δρόμονα τον μαρμαρίνο, αλλά ή μικρή Μαλγαχί δέν άπομακρύνονταν από καί. Σε λίγο, μη ξέροντας, άν εθε κομμωμένη ή έστρατη, είδε μαρμαρί της να σαλεύον άνέστρατες λάμψεις άσπινένας. Κί ή λάμψεις αυτές φεγγολούσαν σαν μάτια άνθρώπων και τά μάτια αυτά την κούτασαν και της γνέσανε σπινάρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΕΦΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

'Εσωτερικό δι' έν έτος Αρχ. 150 11 'Εξωτερ. κοδ. Αρ. 'Αγγλος Μία 80 11 'Αμερικ. δολάρια 6 και δι' όλην τήν 'Αφρικην και Βελγικόν Κογκό έπίσης συνδρομή Σελίνα 30. Αί έπιστολαί και τ' αρηματικά έμβόματα δέν ν' άπευθύνονται προς άν 'Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τμή έκάστου φύλλου Αρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

'Εν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w 85th Str New - York U. S. A., έν Αγγλία - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo - Belge. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διά τήν κατά άλλων πόλινου του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέν ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

πως πάντοτε, με λευκά.

'Τήν παρευθούσαν Τετάρτην χορευτική βραδιά και μπριτζ παρά τή κ. και τή κ. Ν. Θεοδορίδη.

'Η ομοδοτόνια έκτάξιτος κομψή με πράσινη σιωπητή μουσελίνα, μοντέλλο «Βισόνε».

'Η νεαρά δίς Ντόρο Θεοδορίδη ωριμωτάτη με τουαλέττα επί-του-νταΐτηα καρέ-κόκκινη που άνταρσοστέπει τήν τελευταία λέξη της μόδας, με «σοιτο» έντελώς μόδερα.

'Η μεγαλοπρεπή έπανις έκτάξιτος καλλιτεχνικά έπιπλομένη, αΐθουσα σε άρμονικό στίλον, ωρία συντοπισμένες ή σφόρες με τά λουλούδια και άμπαζόφ.

'Μεταξι των κεκλημένων κ. και κ. Μιχαλασοπούλου, κ. και κ. Μαζαράση, κ. και κ. Φωτιάδου, κ. και κ. Νουμ κομφοτάτη με μπλε-ροιά και κρέμ-σατέν, κ. και δίς Λ. Φωρέστη κομφοτάτη με άσπρη τουαλέττα και βέστα γκρι-μπλε με γούνα σε σχήμα βραχιολίου στα μαλίκια, κ. και κ. Μελά, κ. και κ. 'Αντωνοπούλου, κ. και δίς Ν. Νικολαΐδη πολύ ευμορφή και σαλονέτα έλεγχάντικη με τουαλέττα χάριμα κομψότητος κρέμ-σατέν φραμποιός και μπλερο πολυτελής από «ερίμιν-ντ' έτέ».

'Τό χορευτικόν «τερεράιν» σπολισμένο από έμφυχα λουλούδια.

'Κυκλικόν πλουσιώτατον.

H MONTAIN

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

'Οί διαστακτικοί άνθροποι χάνουν τή μισή τους ζωή. Οί τολημφοί κερδίζουν κί 'Ελλη τόση.

'Τό μόνο θέληγγο μερικόν γυναικόν εννε έ άπάθεια τους.

'Δέν κρέπει να παπεινώνηται κανείς, παρά μόνο μπροστά στή μητέρα του.

'Όπως δέν ύπάρχει γραμματική χωρίς κανόνες, έτσι δέν ύπάρχει και κοινωνία χωρίς προλήψεις.

ΔΗΛΟΣΙΣ

'Ο συνεργάτης μας κ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ μάς παρακαλεί να δηλώσουμε ότι τά διάφορα κομμάτια του, που δημοσιούνται σε μερικά έκδομαδια περιοδικά, άποτελουν πολύ νεοσική του έργασια, άντιγραμμένη από παλαιά περιοδικά, χωρίς αυτός να έχη γνώσαν και ούτε να δώση σχετικώς τήν άδεια. 'Η μόνη πρωτότυπη έργασια του που δημοσιούνται σήμερα, εννε αυτή που μπαινεί στο «Μπουκέτο».

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΛΑΟΥ ΜΑΣ

'Η εικόνα του σημερινού έξοφύλλου του «Μπουκέτου» εννε έργον της Βιζέ Λεμπρέν, παριστάνει τήν ίδια τήν καλλιτέχνιδα μαζί με τήν κόρη της και φιλάσσεται στο Μουσείο του Λούδρου.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

'Η καλλιτέχνης μοδίστα ΑΝ-ΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ άνεχώρησε διά Παρισίους προς προμήθειαν μοντέλλων του επί της όδοσ Μπενιζέλου 4 όπου της γυναικίον άμμιρέσωον.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικώς τιμές παλαιά διάφορα είθλια, παλαιά είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δλόκληρες είθλοθήκες. Γράματα: «Μπουκέτο», Δέκα 7, 'Αθήνας.

Α' ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» Μία συναραπαστική σειρά ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ γραμμένη από γ γ ω σ τ ό λ ό γ ι ο, επί τή βάσει της αδοδιογραφίας γνωστοτάτου 'Ελληνο άστυνομικού, ό οποίος άφησε έποχη ως άρχηγός της Καταδίωξεως 'Αθηνών, με τήν δράση του και τά κατορθώματά του. Κατόρθωμα πρώτο: «ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ» Β' 'Επίσης προσεχώσ στο «Μπουκέτο» τρία ύπέρροχα ίστορικά μυθιστορήματα, τά οποία άποτελουν συνέχειαν των άθανάτων «Τριών Σωματοφυλάκων» του 'Αλεξ. Δουμά, γραμμένα από τον έπίσης μεγάλο Γάλλο συγγραφέα Πώλ Φεδάι: α'.—Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ.— β'.—ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΘΟΥ.— γ'.—Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΟΡΦΟΥ.— Κανένα περιοδικό δέν έχει τήν έκλεκτήν και συναραπάζουσαν ύλην του «Μπουκέτου», τή όροσιά του, τήν έικαιρότητα του, τήν ποιικιλία του.